DOMSTOLENS DOM (anden afdeling)
14. februar 1985 [1]

I sag 40/84

Casteels PVBA, Bruxelles, ved advokat Ivo Onkelinx, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet André Elvinger og Jean Hoss, 15, Côte d'Eich,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved Xenophon Yataganas og Thomas van Rijn, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Manfred Beschel, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning nr. 3529/83 af 12. december 1983 om tarifering af varer i pos. 85.01 B I b) i den fælles toldtarif,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden O. Due, dommerne P. Pescatore og K. Bahlmann,

generaladvokat: P. VerLoren van Themaat
justitssekretær: P. Heim

*

1 — Processprog: Nederlandsk.

* og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 13. december 1984,

afsagt følgende

DOM

(»Sagsfremstillingen« udelades)

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 14. februar 1984, har selskabet Casteels PVBA, Bruxelles, i medfør af EØF-traktatens artikel 173 anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens forordning nr. 3529/83 af 12. december 1983 om tarifering af varer i pos. 85.01. B I b) i den fælles toldtarif (EFT L 352, s. 32), udstedt med hjemmel i Rådets forordning nr. 97/69 af 16. januar 1969 om de nødvendige foranstaltninger for ensartet anvendelse af den fælles toldtarifs nomenklatur (EFT 1969 I, s. 10).

2 Det sagsøgende selskab har anført, at selskabet og søsterselskabet Casteels France sàrl, Paris, i en årrække har importeret vindspejlsviskere og dele hertil til Fællesskabet. Det har forklaret, at tariferingen af motorer til vindspejlsviskere, som importeres uden arm og viskerblad, har været forskellig i medlemsstaterne og også i tredjelande. Således har toldmyndighederne i Belgien skønnet, at motorer til vindspejlsviskere bør tariferes som »vindspejlsviskere« under pos. 85.09 ud fra pkt. 2 a) i de almindelige tariferingsbestemmelser vedrørende nomenklaturen i den fælles toldtarif, som bestemmer, at »når en bestemt vare nævnes i en positionstekst, omfatter positionen også ukomplette eller ufærdige varer af den omhandlede art, for så vidt de fremtræder som i det væsentlige komplette eller færdige varer« (Rådets forordning nr. 3333/83 af 4. november 1983 om den fælles toldtarif, EFT L 313, s. 1, afsnit I).

3 Derimod har de franske toldmyndigheder over for søsterselskabet Casteels France nægtet at anvende samme tarifering, da de mener, at den pågældende vare skal henføres under pos. 85.01, som blandt andet omfatter »motorer«. I besvarelse af et af Domstolen stillet spørgsmål har sagsøgeren forklaret, at fordelen ved tarifering af de pågældende motorer under pos. 85.09 som vindspejlsviskere består i, at motorer med oprindelse i bestemte lande er undergivet kvantitative importrestriktioner i forskellige medlemslande, herunder Frankrig.

4 Kommissionen har principalt påstået sagen afvist. For så vidt angår baggrunden for den omtvistede forordning, har Kommissionen anført, at problemet vedrørende tariferingen af den pågældende vare først blev rejst af de franske myndigheder, og at Kommissionen efter at have gennemgået spørgsmålet tilsluttede sig deres standpunkt. Efter at disse synspunkter var blevet meddelt de andre medlemsstater, blev spørgsmålet behandlet i det i medfør af forordning nr. 97/69 nedsatte Nomenklaturudvalg for den fælles Toldtarif. Det fremgik af drøftelserne i udvalget, at den pågældende vare faktisk blev tariferet under forskellige positioner såvel inden for Fællesskabet som i tredjelande. Efter at have behandlet sagen vedtog Nomenklaturudvalget med kvalificeret flertal at anbefale det af Kommissionen fremsatte forslag til forordning, som var i overensstemmelse med de franske myndigheders synspunkt. Udkastet dannede grundlag for forordning nr. 3529/83, som er sagens genstand.

5 Kommissionen har ud fra et retligt synspunkt gjort gældende, at princippet om ensartet anvendelse af toldtariffen tilsidesættes, når det kan konstateres, at samme vare tariferes forskelligt i forskellige medlemsstater. For at afhjælpe denne situation, som er i strid med principperne for en toldunion, påhviler det Kommissionen ifølge den i forordning nr. 97/69 fastsatte procedure at fastsætte de nødvendige foranstaltninger til sikring af ensartet anvendelse af tariffen. De forordninger, som er udstedt med dette formål for øje, herunder den anfægtede forordning, må ifølge Kommissionen anses for generelle foranstaltninger truffet på objektivt grundlag med det formål at afhjælpe en situation, som krænker princippet om ensartet anvendelse af tariffen. I denne henseende går de anfægtede foranstaltninger langt ud over de enkelte virksomheders interesser.

6 Kommissionen har i denne forbindelse fremhævet, at de trufne foranstaltninger vedrørte de tariferede varer generelt uanset antallet og identiteten af de fysiske eller juridiske personer, som i medlemsstaterne handler med dem. Skønt forordninger om tarifering af visse varer fremstår som konkrete, må de dog anses for almengyldige retsakter, som kan have betydning for enhver virksomhed, som har at gøre med handel med de varer, hvis tarifering fastlægges. Yderligere retter forordninger af denne art sig ifølge Kommissionen til samtlige toldmyndigheder i medlemsstaterne, som er forpligtet til at gennemføre dem.

7 Selv om det sagsøgende selskab i den foreliggende sag kan gøre gældende, at det har interesse i annullationen af forordning nr. 3529/83, kan det efter Kommissio-

nens opfattelse ikke af den grund anses for at være umiddelbart og individuelt berørt af denne retsakt, jfr. traktatens artikel 173, stk. 2. Borgerne kan kun indbringe toldmyndighedernes afgørelse om tarifering for de kompetente nationale retter, hvorefter spørgsmål vedrørende tarifering kan forelægges Domstolen som præjudicielle spørgsmål, jfr. EØF-traktatens artikel 177.

8 Kommissionen har således påstået det af selskabet Casteels rejste direkte søgsmål til prøvelse af forordning nr. 3529/83 afvist.

9 Det sagsøgende selskab har heroverfor gjort gældende, at det berøres af den pågældende forordning på grund af sin faktiske situation, der adskiller det fra alle andre, og derfor individualiserer det, jfr. traktatens artikel 173, stk. 2. Det er nemlig uoverensstemmelserne mellem det sagsøgende selskab eller det franske søsterselskab og de franske toldmyndigheder, som ligger til grund for myndighedernes henvendelse til Kommissionen, som førte til udstedelse af forordning nr. 3529/83.

10 Det sagsøgende selskabs opfattelse kan ikke lægges til grund. Uanset grundlaget for forordning nr. 3529/83, er der i det foreliggende tilfælde ubestrideligt tale om en generel retsakt til fastlæggelse af tariferingen af en bestemt type vare og følgelig til indbyrdes afgrænsning af to toldpositioner, som kan komme i betragtning ved tariferingen af samme vare.

11 Skønt retsakten tilsyneladende indeholder konkrete beskrivelser, er den ikke desto mindre almengyldig, da den dels vedrører alle varer af den beskrevne art, uanset deres individuelle egenskaber og deres oprindelse, dels er bindende for alle Fællesskabets toldmyndigheder og samtlige importører for at sikre en ensartet anvendelse af den fælles toldtarif.

12 Det fremgår heraf, at den anfægtede retsakt ikke berører det sagsøgende selskab, fordi den retter sig umiddelbart og individuelt til det, men udelukkende fordi selskabet i lighed med et ubestemt antal erhvervsdrivende handler med den vare, som defineres og tariferes i den omtvistede forordning, og selskabet rammes af retsaktens generelle virkninger.

13 Følgelig bør sagen afvises.

Sagens omkostninger

14 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger. Da det sagsøgende selskab har tabt sagen, bør det tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Due Pescatore Bahlmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. februar 1985.

P. Heim
Justitssekretær

O. Due
Formand for anden afdeling